

فراخوان اقدام فوری

ادامه‌ی بازداشت چهار زن به دلیل حضور در تجمع روز جهانی کارگر

سه فعال حقوق کارگران در ایران، به نام‌های آنیسا اسداللهی، عاطفه رنگریز و ندا ناجی و یک روزنامه‌نگار ایرانی به نام مرضیه امیری به شکل خودسرانه دستگیر شده‌اند و چندین هفته است که بدون دسترسی به وکیل در بازداشت به سر می‌برند؛ این زنان به دلیل حضور در یک تجمع صلح‌آمیز به مناسبت روز جهانی کارگر در ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۸ در تهران به اتهامات ساختگی مبنی بر اقدام علیه امنیت ملی متهم شده‌اند. این زندانیان بدو به مدت طولانی در سلول انفرادی نگه داشته شدند که مصداق شکنجه یا سایر رفتارهای بیرحمانه، غیرانسانی و تزدیلی است. عاطفه رنگریز و ندا ناجی در حال حاضر در بند زنانی به سر می‌برند که مرتکب جرایم خشونت‌بار شده‌اند و در معرض خطر خشونت و تعرض قرار دارند.

اقدام شما موثر است؛ به زبان و قلم خودتان نامه بنویسید یا از متن زیر الگوبرداری کنید.

دادستان کل تهران، علی القاصی مهر
دفتر دادستانی
نبش میدان ۱۵ خرداد
تهران، ایران

جناب آقای علی القاصی مهر، دادستان محترم تهران

سه فعال حقوق کارگران در ایران، به نام‌های آنیسا اسداللهی، عاطفه رنگریز و ندا ناجی و یک روزنامه‌نگار ایرانی به نام مرضیه امیری به شکل خودسرانه دستگیر شده‌اند و چندین هفته است که بدون دسترسی به وکیل در بازداشت به سر می‌برند؛ این افراد به شکل ناهنجاری به اقدام علیه امنیت ملی متهم شده‌اند. این بازداشت‌شدگان زندانی عقیدتی به شمار می‌روند چرا که صرفاً در ارتباط با تجمع صلح‌آمیزی در روز جهانی کارگر در ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۸ در تهران دستگیر شده‌اند.

عاطفه رنگریز و ندا ناجی به دنبال دستگیری‌شان در روز ۱۱ اردیبهشت به مدت چند هفته و بدون ارتباط با خانواده‌هایشان در سلول‌های انفرادی در بند ۲۰۹ زندان اوین نگاه‌داری شدند، که مصداق شکنجه یا سایر برخوردهای بیرحمانه، غیرانسانی و تزدیلی محسوب می‌شود. در روز ۱۵ تیر، این زندانیان بعد از مشاجره‌ای به دلیل امتناع از سر کردن چادر در راه انتقال به بهداری زندان، مورد ضرب و شتم مأمور زندان قرار گرفتند. در نتیجه‌ی این برخورد، ندا ناجی به اختلال بینایی موقت دچار شد و بازو و شانه‌ی عاطفه رنگریز آسیب دید. ۱۷ تیر، بعد از هفته‌ها بازجویی توسط مأموران وزارت اطلاعات، عاطفه رنگریز و ندا ناجی را به دادرسی زندان اوین بردند و در آنجا اتهامات‌شان به این شرح اعلام شد: «اجتماع و تبانی علیه امنیت ملی»، «تبلیغ علیه نظام»، «اخلال در نظم عمومی»، و «توهین به مأموران حین انجام وظیفه». این دو نفر از اواخر خرداد ماه در زندان شهر ری به سر می‌برند که به لحاظ بهداشت در وضع نامناسبی است و زنانی که مرتکب جرایم سنگین و خشونت‌بار شده‌اند در آنجا نگاه‌داری می‌شوند. گزارش‌های مکرری از خشونت علیه زندانیان در این زندان، چه از جانب سایر زندانیان و چه از جانب کارکنان زندان، منتشر شده است. این وضعیت عاطفه رنگریز و ندا ناجی را در معرض خطر حملات خشونت‌آمیز و همچنین ابتلا به بیماری‌های عفونی قرار داده است.

آنیشا اسداللهی که از ۲۸ خرداد، بدون ارتباط با خانواده و دسترسی به وکیل، در بند ۲۰۹ زندان اوین به سر می‌برد، در معرض خطر شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها در این مکان قرار دارد. او در تجمع روز کارگر بازداشت شده و چهار روز بعد آزاد شده بود، اما بار دیگر در ۲۷ خرداد دستگیر شد. مرضیه امیری ۱۱ اردیبهشت، در پی تلاش برای کسب خبر در مورد دستگیرشدگان تجمع روز کارگر، بازداشت شد. او تا ۱۸ اردیبهشت در یک بازداشتگاه سری، که زیر نظر سپاه پاسداران اداره می‌شود، نگاه‌داری می‌شد؛ بعد از آن به بند ۲۰۹ زندان اوین انتقال یافت و به مدت ۳۵ روز در سلول انفرادی حبس بود. ۱۸ خرداد او را به بند زنان زندان اوین منتقل کردند. مرضیه امیری از بیماری صرع رنج می‌برد، و بیم آن می‌رود که فشارهای عصبی ناشی از حبس موجب عود کردن بیماری او و بروز تشنج شود. در حال حاضر، او به سرگیجه و کاهش فشار خون مبتلا شده است.

این جانب مصرانه از شما درخواست می‌کنم که آنیسا اسداللهی، عاطفه رنگریز، ندا ناجی و مرضیه امیری را بی‌درنگ و بدون قیدوشرط آزاد کرده و تمام اتهامات واردشده به آنان را لغو کنید. خواهشمندم کسب اطمینان کنید که این زندانیان، تا هنگام آزادی‌شان، از امکان ملاقات مستمر با وکلا و خانواده‌های خود برخوردار می‌شوند، و مراقبت‌های پزشکی مناسب نیز در اختیار آنان قرار می‌گیرد. همچنین خواهشمندم عاطفه رنگریز و ندا ناجی را، تا زمان آزادی‌شان، به زندان اوین و به بندی منتقل کنید که سایر زندانیان سیاسی زن در آنجا نگاه‌داری می‌شوند.

با احترام

AMNESTY
INTERNATIONAL

اطلاعات تکمیلی

عاطفه رنگریز و ندا ناجی ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۸ در تجمع صلح‌آمیزی بازداشت شدند که به مناسبت روز جهانی کارگر در مقابل مجلس ایران در تهران تشکیل شده بود، تجمعی که نیروهای اطلاعاتی و امنیتی با خشونت آن را بر هم زدند. عاطفه رنگریز و ندا ناجی شب اول بازداشت را در بازداشتگاه وزرای تهران به سر برده، در آنجا مورد آزار و اذیت مأموران قرار گرفتند و سپس به زندان شهر ری منتقل شدند. بعد از سه روز، این دو زندانی را به بند ۲۰۹ زندان اوین منتقل کردند که زیر نظر وزارت اطلاعات قرار دارد و تا اواخر خرداد ماه در آنجا، عمدتاً در سلول انفرادی، نگاهداری شدند. ندا ناجی، بعد از آن که ۵ اردیبهشت به بند ۲۰۹ زندان اوین انتقال یافت، در اعتراض به ممانعت مقام‌ها و مسئولان از تماس تلفنی او با خانواده‌اش، به مدت ۵ روز به اعتصاب غذا دست زد. سرانجام، ۱۴ روز بعد از انتقال ندا ناجی به زندان اوین، به او اجازه داده شد تا تماس تلفنی کوتاهی با خانواده‌اش داشته باشد. با این حال، تا حدود ۱۰ خرداد اجازه‌ی هیچ‌گونه ملاقات حضوری با خانواده‌اش به او داده نشد. عاطفه رنگریز و ندا ناجی در مدتی که در سلول انفرادی به سر می‌بردند، بدون حضور وکیل بازجویی شده و زیر فشار قرار گرفتند تا به برنامه‌ریزی اعتراضات به منظور اخراج در امنیت ملی «اعتراف» کنند. ندا ناجی تا ۱۰ روز از دسترسی به اسپری آسم خود محروم بود، و این موجب ناراحتی جسمی و اضطراب روانی او شده بود. ۱۷ تیر، این دو زن به دادسرای زندان اوین احضار شده و در آنجا رسماً به «اجتماع و تبانی علیه امنیت ملی»، «تبلیغ علیه نظام»، «اخلال در نظم عمومی»، و «توهین به مأموران در حین انجام وظیفه» متهم شدند. اتهام آخر به این دلیل وارد شده بود که آن دو، در جلسات بازجویی جداگانه، به بدرفتاری‌های بازجویان‌شان اعتراض کرده بودند.

اواخر خرداد ماه، عاطفه رنگریز و ندا ناجی بار دیگر به زندان شهر ری منتقل شدند، که هم به لحاظ امنیت و هم به لحاظ سلامت با خطرات جدی در آنجا مواجه‌اند. در این زندان، زنانی که مرتکب جرایم سنگین و خشونت‌بار شده‌اند در فضای پرتراکم و غیر بهداشتی به سر می‌برند. گزارش‌های مکرری از خشونت علیه زندانیان در این زندان، چه از جانب سایر زندانیان و چه از جانب کارکنان زندان و همچنین شیوع بیماری‌های روانی، خودزنی زندانیان و رواج مصرف مواد مخدر منتشر شده است. بنا به گزارش‌ها، آب زندان شور است و قابل آشامیدن نیست، و هیچ راهی برای زندانیان به جز این نمی‌ماند که بطری‌های آب آشامیدنی را به قیمت بسیار بالاتر از قیمت اصلی از فروشگاه زندان بخرند. غذای زندان هم غیرقابل خوردن گزارش شده است و بسیاری از زندانیان ترجیح می‌دهند غذایشان را از فروشگاه زندان خریداری کنند، که عمدتاً شامل محصولات کنسرو شده است. زندانیان معمولاً از خانواده‌هایشان کمک مالی می‌گیرند یا در زندان کار می‌کنند تا بتوانند آب و غذا بخرند. شمار دیگری از مشکلات رایج به این شرح است: قطع مکرر برق، فقدان وسایل تهویه‌ی هوا و تجهیزات گرمایشی و سرمایشی، دست‌شویی‌های کثیف و ناکافی، فشار بسیار کم آب در حمام‌ها، و کمبود شدید تخت، به طوری که بسیاری از زندانیان روی زمین می‌خوابند. زندانیان به خدمات پزشکی مناسب نیز دسترسی ندارند و این موجب شیوع امراض مسری مانند سل و هیپاتیت عفونی شده است. بنا به قوانین بین‌المللی که در «استانداردهای حداقلی سازمان ملل برای برخورد با زندانیان» (موسوم به «مقررات نلسون ماندلا») منعکس شده است، مسئولان زندان باید خوراک مغذی و همچنین آب آشامیدنی و فضای پاکیزه و بهداشتی برای زندانیان فراهم کنند.

آنیسا اسداللهی ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۸ در تجمع روز جهانی کارگر دستگیر شد. گفته می‌شود که او به هنگام دستگیری مورد ضرب و شتم قرار گرفته، و آثار آن بر بدنش مشهود بوده است. آنیسا اسداللهی شب اول بازداشت را در بازداشتگاه وزرای تهران به سر برد، که در آنجا مورد آزار و اذیت مأموران قرار گرفت، و متعاقباً به زندان شهر ری منتقل شد. او ۱۵ اردیبهشت از زندان آزاد شد اما بار دیگر، در ۲۸ خرداد، ۱۲ مأمور وزارت اطلاعات او را در خانه‌اش دستگیر کردند. مأموران خانه و وسایل متعلق به آنیسا اسداللهی و خانواده‌اش را مورد تفتیش گسترده قرار داده، و وسایل مختلفی از جمله لوازم الکترونیکی، آلبوم‌های عکس و کتاب‌های آن‌ها را ضبط کردند. آنیسا اسداللهی از آن زمان در بند ۲۰۹ زندان اوین، در سلول انفرادی به سر می‌برد. با وجود درخواست‌های مکرر خانواده‌ی آنیسا اسداللهی برای ملاقات با او، مقام‌ها و مسئولان گفته‌اند که تا هنگامی که او در مرحله‌ی بازجویی قرار دارد اجازه‌ی این کار را نمی‌دهند. او فقط دو بار اجازه پیدا کرده است تا با خانواده‌اش تماس تلفنی بگیرد: بار اول در روز دستگیری، و بار دوم بعد از ۱۴ روز. در هر دو مورد، تماس تلفنی او فقط چند دقیقه طول کشید و در حضور مأموران امنیتی انجام شد، به گونه‌ای که او امکان آزادانه حرف زدن نداشت.

مرضیه امیری روزنامه‌نگاری است که با روزنامه‌ی شرق همکاری می‌کند. او روز ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۸ و بعد از آن دستگیر شد که برای کسب خبر در مورد وضعیت ده‌ها نفری که در تجمع روز جهانی کارگر بازداشت شده بودند، به پلیس امنیت کشور مراجعه کرده بود. مرضیه امیری شب اول بازداشت را در بازداشتگاه وزرای تهران به سر برد و سپس به مکان نامعلومی منتقل شد. ۱۳ اردیبهشت، مأموران وزارت اطلاعات او را به منزل مسکونی‌اش برده و ضمن تفتیش گسترده، تعدادی از وسایل متعلق به او و خانواده‌اش، از جمله گوشی‌های تلفن همراه، لپ‌تاپ‌ها و کتاب‌های آن‌ها را ضبط کردند. همان روز، مرضیه امیری به خانواده‌اش گفته بود که او را به یک بازداشتگاه سری، زیر نظر سپاه پاسداران، برده‌اند. ۱۸ اردیبهشت، مرضیه امیری به بند ۲۰۹ زندان اوین منتقل شد، و در آنجا به مدت ۳۵ روز در سلول انفرادی نگاهداری شده و مورد بازجویی قرار گرفت. ۱۸ خرداد، او را بند زنان زندان اوین منتقل کردند. مرضیه امیری از بیماری صرع رنج می‌برد و بیم آن می‌رود که فشارهای عصبی ناشی از حبس موجب عود کردن بیماری او و بروز تشنج شود. در حال حاضر، او به سرگیجه و کاهش فشار خون مبتلا شده و حدود ۷ کیلو از وزن خود را از دست داده است.

حبس انفرادی به مدت طولانی ناقض «مقررات نلسون ماندلا» است و مصداق شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها به شمار می‌رود. به علاوه، مقام‌های مسئول موظف‌اند که زندانیان پرخشونت یا خطرآفرین را از سایر زندانیان دور نگه دارند، و زندانیان محاکمه‌نشده را در فضایی مجزا از زندانیان محکوم‌شده نگاهداری کنند.

